

Ζυμώσεις στη γαλλική Αριστερά

Οι διαφορετικές στρατηγικές στην Γαλλική Αριστερά για τις πολιτικές εξελίξεις και την συμπόρευση με τις νέες κοινωνικές δυνάμεις που έχουν απελευθερωθεί

Οπως φάνηκε από τις πρόσφατες εξελίξεις και στο καλοκαιρινό «Πανεπιστήμιο» του Γαλλικού Σοσιαλιστικού Κόμματος, η αριστερή πτέρυγα των γάλλων σοσιαλιστών δεν σκοπεύει να αποχωρήσει από το κόμμα, αλλά έχει ως στόχο την μελλοντική «απόκτηση» της ηγεμονίας επί του κόμματος και των συμβόλων του, στο σύνολο τους, εφόσον το PS ηττηθεί συντριπτικά όπως αναμένεται στις Προεδρικές εκλογές του 2017.

Στο Μέτωπο της Αριστεράς εντωμεταξύ, η αντιπαράθεση μεταξύ του Ζαν-Λικ Μελανσόν και του ΚΚ Γαλλίας συνεχίζεται, καθώς ο Μελανσόν προτάσσει την προσπάθεια συσπείρωσης και ενοποίησης του λαού δηλαδή των δυνάμεων του λαού («*federe le peuple*») ενώ το ΚΚ Γαλλίας προτάσσει την προσπάθεια επίτευξης της ενότητας και συσπείρωσης της αριστεράς («*Rassembleur la gauche*»).

Επισημάνσεις για την θέση του Ζαν-Λικ Μελανσόν

Η πρόταση του Ζαν-Λικ Μελανσόν έχει ως πρότυπο του τους ισπανούς PODEMOS, θεωρώντας ότι ακολουθώντας, εν μέρει, το παράδειγμα τους, μπορεί να καταφέρει να πολιτικοποιήσει και να συσπείρωσει τους νέους και τις μάζες των πολιτών που αφενός μεν πλήττονται από τις πολιτικές λιτότητας αφετέρου ήταν «απολίτικοι» στο παρελθόν, δηλαδή κινούνταν ή αυτοτοποθετούνταν στο παρελθόν στο χώρο του «κέντρου». Σήμερα στη Γαλλία τμήματα αυτής της μερίδας του εκλογικού σώματος είναι επιρρεπή στον φαινομενικά αντισυστημικό λόγο της Μαρίν Λε Πεν.

Ως προς την θέση αυτή του Ζαν-Λικ Μελανσόν, έχει σημασία να επισημανθεί ότι η τάση ταύτισης των ψηφοφόρων, στην Δυτική Ευρώπη, με θέσεις του «κέντρου» καθώς και η αυτοτοποθέτηση μεγάλου τμήματος των ψηφοφόρων στο χώρο του κέντρου, έχει διαπιστωθεί ότι ήταν επί της ουσίας μια κίνηση αποπολιτικοποίησης μεγάλων τμημάτων του εκλογικού σώματος. Αυτή η τάση παρατηρήθηκε καθώς μεγάλα τμήματα των εκλογέων κατά την περίοδο που θεωρούσαν ότι βασικά ζητήματα που άπτονταν της διαβίωσης τους είχαν επιλυθεί ή πρόκειται να επιλυθούν στο άμεσο μέλλον. Ήταν στα μέσα της δεκαετίας του 1980 μέχρι και τα μέσα της περιόδου 2000 - 2010. Δηλαδή, αυτή η στροφή προς το «κέντρο» τμημάτων του εκλογικού σώματος δεν αποτελούσε μια «πολιτικοποιημένη» πολιτική μετατόπιση αλλά ήταν έκφραση της αποπολιτικοποίησης μεγάλων τμημάτων του εκλογικού σώματος ένεκα του σχετικά καλού επιπέδου διαβίωσης που του είχαν διασφαλίσει οι διαδοχικές κυβερνήσεις στην Ευρώπη αυτή την περίοδο.

Τμήματα των «απολίτικων» και φαινομενικά κεντρικών πολιτών, έχουν έρθει στο προσκήνιο μέσω της συρρικνώσης των κομμάτων καθώς και των κοινωνικών δικτύων των συντηρητικών και πρώην σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων. Μερικά τμήματα του δυναμικού αυτού που έχει απελευθερωθεί εκφράστηκε και μέσω των κινημάτων των αγανακτισμένων σε χώρες όπως η Ισπανία, η Ελλάδα και Ιταλία. Απόρροια της προηγούμενης αποπολιτικοποίησης του δυναμικού αυτού των πολιτών, είναι και τα αντιφατικά στοιχεία που εμπεριέχει ο πολιτικός λόγος που εκφράζουν, με χαρακτηριστικό παράδειγμα το Κίνημα των Πέντε Αστέρων στην Ιταλία. Επίσης, παρατηρείται ότι η ταύτιση των τμημάτων αυτών του εκλογικού σώματος με την αριστερά και τα σύμβολα της φαίνεται ότι γίνεται μόνο σταδιακά και μερικά, καθώς και ότι η σύνδεση αυτή δεν είναι γραμμική.

Αντίθετα, μέρος αυτού του πολιτικού δυναμικού που έρχεται στο προσκήνιο μπορεί εν δυνάμει να κεφαλαιοποιηθεί εκλογικά και από «εθνικές διηγήσεις» όπως αυτή της Μαρίν Λε Πεν, εφόσον όμως οι διηγήσεις αυτές έχουν να «πατήσουν» πάνω σε μια προγενέστερη καλή υλική κατάσταση σε εθνικό επίπεδο και μια μνήμη προγενέστερης αξιοπρέπειας και ευημερίας. Σε περίπτωση που δεν υπάρχει μια προγενέστερη υλική πραγματικότητα όπως είναι η περίπτωση της Ελλάδας, που δεν έζησε ποτέ την χρυσή 25ετία του ρυθμιζόμενου καπιταλισμού και μερικού κενσινισμού, τέτοιες προσπάθειες «εθνικής διήγησης» δεν έχουν καμία δυνατότητα να επιτύχουν εξαιτίας της χειροτέρευσης των υλικών συνθηκών διαβίωσης

του. Η συνεύρεση αυτού του δυναμικού που έχει απελευθερωθεί με την αριστερά είναι ίσως ένα από τα ζητούμενα της εποχής μας για την Αριστερά στην Ευρώπη, καθώς από την επιτυχία ή μη πορεία της συνάθροισης αυτής θα διαμορφωθούν οι μελλοντικοί συσχετισμοί δύναμης.

Οι δύο επιλογές

Η στρατηγική που προτάσσει ο Μελανσόν διαφαίνεται ότι θέτει στο επίκεντρο της την συνεύρεση με τα τμήματα αυτά των «απολίτικων» και κεντρικών ψηφοφόρων τα οποία έχουν διαρρήξει τις σχέσεις τους με τα κόμματα της νεοφιλελεύθερης συναίνεσης. Το ΚΚ Γαλλίας, αντίθετα, προτάσσει ως στρατηγική την ενότητα της αριστεράς δηλαδή την συμπόρευση του με τους Γάλλους Πράσινους, οι οποίοι πραγματοποιούν μια στροφή σε πιο προοδευτικές θέσεις, καθώς και με την αριστερή τάση - όσο άμορφη και εάν αυτή είναι - του Σοσιαλιστικού Κόμματος.

Οι επικρίσεις για τον αδιαμεσολάβητο τρόπο επικοινωνίας του Μελανσόν με το εκλογικό σώμα και οι θέσεις για την ανάγκη συνάθροισης της συσπείρωσης της αριστεράς μέσω της οργάνωσης των δικτύων του λαού, όπως εκφράζεται π.χ. από τον Ροζε Μαρτελι, αναδεικνύουν μια θεματική ιδιαίτερης σημασίας όσον αφορά το Μέτωπο της Αριστεράς. Όμως η πολιτική πραγματικότητα των διαφορετικών στρατηγικών που προτάσσονται και συζητούνται άπτεται στο παρελθόν της στρατηγικής του ΚΚ Γαλλίας με το Σοσιαλιστικό Κόμμα, ενώ η στρατηγική του Ζαν-Λικ Μελανσόν προτάσσει ένα ξεκάθαρο διαχωρισμό από αυτό.

Εκλογικές τάσεις

Όσον αφορά την εκλογική τύχη του ΣΚ, όλες οι δημοσκοπήσεις αυτήν την περίοδο δείχνουν ότι ο Φρανσουά Ολάντ είναι εκτός δεύτερου γύρου των Προεδρικών εκλογών του 2017 λαμβάνοντας μόνο το 16%, ενώ ένας εκπρόσωπος της Γαλλικής Δεξιάς, είτε ο Ν Σαρκοζί είτε ο Α Ζουπέ, και η Μαρίν Λε Πεν, είναι οι «υποψήφιοι» που περνούν στον δεύτερο γύρω στις Προεδρικές εκλογές του 2017. Ενδιαφέρον έχει το γεγονός ότι οι μετρήσεις της κοινής γνώμης δείχνουν ότι σε περίπτωση που ο Ν Σαρκοζί βρεθεί στον δεύτερο γύρω το 2017 με την Μαρίν Λε Πεν, να μην ο Ν Σαρκοζί θα αναδειχθεί νικητής, όμως η Μαρίν Λε Πεν φαίνεται να συσπειρώνει μεγαλύτερο μέρος των λαϊκών στρωμάτων από ότι εάν βρεθεί απέναντι σε κάποιον άλλο υποψήφιο της Γαλλικής Δεξιάς. Το εύρημα αυτό φαίνεται να υποσκάπτει την επιχειρηματολογία περί ανάγκης διολίσθησης της Γαλλικής Δεξιάς σε πιο ακροδεξιές θέσεις προκειμένου να καμφθεί η άνοδος της Μαρίν Λε Πεν, θέση που διαχρονικά πρεσβεύει ο Ν Σαρκοζί.

Βαγγέλης Κυζηράκος